

Τα Χρονικά του ΑΪΣΜΑΡΚ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΧΙΛ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BLADE OF FIRE
Από τις Εκδόσεις Chicken House, Μεγάλη Βρετανία 2006

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σπαθί της φωτιάς**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stuart Hill

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ντίνια Σιδέρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνη Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνη Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Stuart Hill, 2006

© Εικόνες εξωφύλλου: Mark Edwards και Carol Lawson, 2006

© Εικονογράφησης: Carol Lawson, 2006

All character and place names used in this book are © Stuart Hill 2006
and cannot be used without permission.

The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2009

ISBN 978-960-453-634-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικήλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΧΙΛ

Τα Χρονικά του ΑΪΣΜΑΡΚ
ΤΟ ΣΠΑΘΙ
ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Μετάφραση: Ντίνα Σιδέρη

Στην Κλερ που ήταν πάντα εκεί.
Στη μαμά και στον μπαμπά
και στην οικογένεια Άνταμς του Λάιτσεστερ.
Επίσης στους G και G, TM, TG και σε όλους τους Tz.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Στο Κέντρο του Κόσμου, η βασίλισσα Θιρίν, στο Λέοπαρντ Χολντ, το φρούριο των λεοπαρδάλεων, παρακολουθούσε τις τελευταίες ετοιμασίες για το συμπόσιο της νίκης. Η συμμαχία ανθρώπων, χιονολεοπαρδάλεων και λυκανθρώπων είχε νικήσει τα τρομερά Άις Τρολ σε μια άγρια μάχη και οι νικητές συγκεντρώνονταν για να πανηγυρίσουν το γεγονός με βουνά από φαγητά και ποταμούς μπίρας.

Πολλά είχαν αλλάξει απ' την πρώτη φορά που είχαν έρθει με τον Όσκαν στην πρωτεύουσα των χιονολεοπαρδάλεων, πριν από είκοσι χρόνια περίπου. Και πρώτα απ' όλα, η Βασιλική Αυλή συνεδρίαζε τώρα σε τούτη την τεράστια σπηλιά από πάγο που ήταν χωμένη βαθιά στα αιώνια χιόνια των βουνών του Χαμπ. Αυτή η σπηλιά δεν πρόσφερε μόνο καταφύγιο στους ανθρώπους πρεσβευτές και στους άλλους αξιωματικούς που επισκέπονταν το βασίλειο των χιονολεοπαρδάλεων, αλλά προσέθετε και μεγαλοπρέπεια στη Βασιλική Αυλή.

Η σπηλιά ήταν κατάμεστη από μεγάλα τραπέζια που γύρω τους κάθονταν λεοπαρδάλεις, άνθρωποι και λυκάνθρωποι, οι οποίοι μιλούσαν και γελούσαν όλοι μαζί, γεμίζοντας τον αέρα μ' ένα μείγμα από φωνές και παγωμένες ανάσες που σάλευαν σαν αχνισμένες παντιέρες. Στο κέντρο της σπηλιάς τριζοβολούσε μια τεράστια φωτιά, που η ζέση και το φως της ξεπηδούσαν στον παγωμένο αέρα πριν σκαρφαλώσουν όλο και πιο ψηλά στη θολωτή οροφή, η οποία άνοιγε πάνω απ' τους γλεντοκόπους σ' ένα μοναδικό, κομψό τόξο από πάγο, που κανένας άνθρωπος αρχιτέκτονας δε θα μπορούσε να δημιουργήσει. Εδώ το φως απ' τη φωτιά έκανε χιλιάδες αντανα-

κλάσεις που γυάλιζαν στην επιφάνεια του πάγου, ενώ χαμηλά, στο δάπεδο, όλη η σπηλιά άστραφτε και λαμποκοπούσε από μαγκάλια και δαυλούς που κύκλωναν την κεντρική φωτιά. Όλα αυτά σ' έκαναν να πιστεύεις πως υπήρχε ένας ατέλειωτος, φωτεινός καταρράκτης που υπνώτιζε.

Η Θιρίν αναρωτήθηκε γιατί οι φλόγες δεν έλιωναν τους πάγους σε κάποιο σημείο, αλλά βλέποντας τις αχνισμένες ανάσες ανθρώπων και λεοπαρδάλων στην αίθουσα πήρε την απάντηση. Μπορεί να ήταν πιο ζεστά μέσα στη σπηλιά, αλλά η θερμοκρασία δεν ξεπερνούσε και πολύ τα όρια του παγετού. Ακόμα και η τεράστια κεντρική φωτιά δεν προκαλούσε και μεγάλη εντύπωση στον πάγο, που είχε σχηματιστεί εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Η αλήθεια είναι πως η Θιρίν δεν πίστευε ότι θα ξαναζεσταινόταν ποτέ. Φορώντας τα μεγαλοπρεπή γουναρικά του θρόνου, καθόταν δίπλα στο μαγκάλι της και όμως τα πόδια της ήταν τόσο παγωμένα όσο και το δάπεδο πάγου από κάτω τους. Πλάι της καθόταν ο Όσκαν με τα συνηθισμένα μαύρα ρούχα του, έδειχνε χαλάρος και άνετος, σαν να βρισκόταν στη Μεγάλη Αίθουσα, πίσω στην πατρίδα, στο Φροσμάρις. Μόνο η Θιρίν γνώριζε ότι κάτω απ' το χιτώνα και το μανδύα του φορούσε δέκα στρώματα γούνες, αφράτες, με το τρίχωμά τους κατάσαρκα, και τόσες κάλτσες που η Θιρίν δεν ήξερε καν ότι είχε. Έσκυψε και του έπιασε το χέρι και σχεδόν χάρηκε που ένιωσε σαν ν' άγγιζε παγετώνα, κι ας φορούσαν και οι δύο γάντια.

«Θυμάσαι τη ζεστασιά;» μουρμούρισε έτσι που να μην ακούσουν οι άλλοι καλεσμένοι.

«Έχω ακούσει ότι υπάρχει κάπου», της απάντησε το ίδιο ψιθυριστά, «αλλά νομίζω ότι είναι ένας απ' αυτούς τους ανόητους θρύλους, όπως οι δράκοι και οι λεβιάθαν». Της έκλεισε το μάτι και της χαμογέλασε, θυμίζοντάς της το αγόρι που είχε παντρευτεί όταν ήταν και οι δύο τόσο, μα τόσο νέοι.

Ξαφνικά μια φανφάρα αντήχησε στον παγωμένο αέρα. Η Θιρίν και ο Όσκαν σηκώθηκαν ευγενικά να καλωσορίσουν τους οικοδεσπότες, μαζί με τους εκατοντάδες άλλους ανθρώπους, λεοπαρδάλεις και λυκανθρώπους που ήταν καλεσμένοι στο γλέντι.

Ο Θάραμαν Θαρ και η σύντροφός του Κρισαφίσα Θαρίνα μπή-

καν στο Λέοπαρντ Χολντ με περήφανο βήμα ενώ πίσω τους ακολουθούσαν με κουτρουβάλες και σπρωξιές οι βασιλικοί σκύμνοι.

Ήταν πέντε: Ο Ταλαμάν, ο μεγαλύτερος, ήταν ο αντι-Θαρ, ο διάδοχος και βάδιζε με περηφάνια κι αξιοπρέπεια, μόνο που του το χαλούσε κάπως η μικρότερη αδερφή του, η Κιριμίν, που είχε αρπάξει με τα δόντια της την ουρά του μεγαλύτερου αδερφού της κι έβαζε τα δυνατά της να τον τραβήξει πίσω. Δεν τα κατάφερνε φυσικά μιας και ήταν μικροκαμωμένη –ήταν σχεδόν μισή από αυτόν– αλλά λόγω χαρακτήρα πάλευε με μανία. Οι άλλοι τρεις, ο Τανταντάν, η Κρισιλίσσα και ο Θουραμάν, κουτρουβαλούσαν και χοροπηδούσαν μπροστά στη μακριά σειρά των ανθρώπων θαλαμνηπόλων που κουβαλούσαν στολισμένες πιατέλες και ξύλινους δίσκους φορτωμένους με διάφορα φαγητά. Οι υπηρέτες με τον αέρα της μακρόχρονης εμπειρίας, σοβαροί και ατάραχοι, δρασκελίζουν τους σκύμνους που έπαιζαν μπροστά τους και προσπαθούσαν να μην πέσουν πάνω στα βαρέλια με την μπίρα, το κρασί και το υδρόμελι που μετέφεραν οι λυκάνθρωποι πίσω τους.

Η Θιρίν παρατηρούσε τον Θάραμαν, την Κρισαφίτσα και τα κουτσούβελά τους να πλησιάζουν στην υπερυψωμένη εξέδρα, όπου περίμεναν ο Όσκαν κι εκείνη. Η Θαρίνα ήταν ψηλή όσο και ο βασιλικός σύντροφός της, αλλά το κεφάλι και οι ώμοι της ήταν πολύ πιο ντελικάτοι και βάδιζε με τη χάρη τρεχούμενου νερού. Αυτή κι ο Όσκαν είχαν το ίδιο καυστικό χιούμορ και συχνά χασκογελούσαν με τις ιδιορρυθμίες του ενός ή του άλλου αυλικού, αλλά η Θιρίν ήταν η αγαπημένη της, την ξεχώριζε απ' όλους τους ανθρώπους. Η νεαρή βασίλισσα είχε παρευρεθεί στους βασιλικούς γάμους των λεοπαρδάλεων και ύστερα από πρόσκληση του Θάραμαν είχε παρατείνει την επίσημη επίσκεψή της. Τότε ήταν που είχαν συνδεθεί φιλικά με τη Θαρίνα. Είχαν περάσει τις ατέλειωτες σκοτεινές ώρες του χειμώνα κουβεντιάζοντας για χίλια πράγματα, και για τους συντρόφους τους φυσικά. «Όπως όλες οι νεαρές σύζυγοι χωρίς τις έγνοιες του κράτους ή της κυβέρνησης να τις σκοτίζουν», έλεγε η Θιρίν. Είχαν ανακαλύψει ότι τα αρσενικά έμοιαζαν πολύ, είτε ήταν άνθρωποι ή λεοπαρδάλεις και γελούσαν τρυφερά με τα αστεία καμώματά τους.

Η Θιρίν χαμογέλασε με τούτη την ανάμνηση ενώ οι χιονολεοπαρδάλεις έφτασαν στην εξέδρα. Οι πελώριες γάτες χαιρέτησαν με

μια κλίση του κεφαλιού και η Θιρίν απάντησε με γονυκλισία, ενώ ο Όσκαν υποκλίθηκε ελαφρά. Κι αφού τέλειωσαν οι τυπικότητες, ο Θάραμαν έριξε πίσω το κεφάλι και γέλασε ηχηρά.

«Ας αρχίσει το τσιμπούσι! Έθελμπολντ, σερβίρισε μπίρα και κρασί!»

Ένας άψογα ντυμένος αρχιθαλαμηπόλος άνθρωπος ύψωσε το χέρι του και αμέσως ξεχύθηκαν υπηρέτες ανάμεσα στις σειρές των τραπεζιών στο χαμηλότερο τμήμα της αίθουσας, σερβίροντας ποτά σε ανυπόμονα κύπελλα, καράφες και γαβάθες.

Ο Θάραμαν, πολύ περιποικτικός, φρόντισε να καθίσει άνετα η Θαρίνα του δίπλα στη Θιρίν και στον Όσκαν. Ύστερα παρέδωσε τους βασιλικούς σκύμνους στη φύλαξη της παραμάνας τους – μια ηλικιωμένη χιονολεοπαρδαλη που θα ήταν η πιο αυστηρή δασκάλα, αν ήταν άνθρωπος. Και τέλος χαμήλωσε τα βασιλικά πισινά του στην αγαπημένη του αφράτη μαξιλάρα και περιέφερε το βλέμμα του γύρω. Γουργούρισε δυνατά, ύστερα το μάτι του έπιασε τον Ολεμέμνον που καθόταν δίπλα στη Βασιλεύουσα και στον βασιλικό σύζυγό της, πιο κάτω στο τραπέζι, και φώναξε: «Τι λες, Όλι, σου κάνει κέφι να συναγωνιστούμε στην κρασοκατάνυξη;»

«Όποτε είσαι έτοιμος, Κύριέ μου!» αποκρίθηκε ο βετεράνος πολεμιστής κι ύψωσε το κανάτι του.

«Ε... πριν σας απορροφήσει εντελώς ο συναγωνισμός, θα ήθελα να διευκρινίσω μερικά σημεία σχετικά με τα Άις Τρολ, αν μου επιτρέπετε», τους δέικοψε η Θιρίν.

«Ασφαλώς, αγαπητή μου», είπε ο Θάραμαν γυρνώντας ευγενικά προς το μέρος της. «Η γαβάθα μου δεν έχει γεμίσει ακόμα», πρόσθεσε με νόημα και ύψωσε το βασιλικό φρύδι του στον Έθελμπολντ, το θαλαμηπόλο, που έγνεψε βιαστικά σ' έναν υπηρέτη μ' ένα λαγήνι κρασί.

Ο Θάραμαν γουργούρισε ικανοποιημένος. «Και τώρα, τι ακριβώς επιθυμείς να μάθεις, Θιρίν;»

«Λοιπόν, καταρχάς, τα Άις Τρολ έφεραν μετάλλινες σφύρες αντί για τα συνηθισμένα πέτρινα ρόπαλά τους και τις λόγχες από κέρατο ελαφιού και υποθέτω ότι είναι φανερό πως εξοπλίστηκαν απ' την Πολύποντη Αυτοκρατορία. Νομίζω ότι πρέπει να δεχτούμε ότι ο Μπελόρουμ άρχισε πάλι τα παλιά του καμώματα. Γιατί όμως έβαλε

τα τρολ να επιτεθούν στην καρδιά του χειμώνα, όταν τα περάσματα για το Άισμαρκ είναι μπλοκαρισμένα απ' το χιόνι και κανένας στρατός εισβολής δεν μπορεί να επιτεθεί, έτσι κι αλλιώς; Δε θα ήταν, σίγουρα, καλύτερα να σε κρατούν τα τρολ απασχολημένο το καλοκαίρι, έτσι ώστε να μην μπορούν οι χιονολεοπαρδάλεις να βοηθήσουν το Άισμαρκ όταν τα περάσματα θα είναι ανοιχτά και η Αυτοκρατορία μπορεί να εισβάλει πάλι;»

«Είναι πολύ απλό, καλή μου», τη διέκοψε η Θαρίνα με την όμορφη, τραγουδιστή φωνή της. «Τα Άις Τρολ πέφτουν σε λήθαργο το καλοκαίρι. Δεν αντέχουν το φως της μέρας. Τσουρουφλίζει το δέρμα τους και τα τυφλώνει, γι' αυτό τους έξι μήνες που ο ήλιος δε δύει χώνονται στα κατάβαθα των σπηλαίων τους και κοιμούνται ώσπου να ξανάρθει το σκοτάδι και το κρύο.»

«Ακριβώς», συμφώνησε ο Θάραμαν. «Δεν μπορούν να επιτεθούν το καλοκαίρι. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Σκίπιο Μπελόρουμ ήλπιζε ότι εξοπλίζοντας τα Άις Τρολ και ενθαρρύνοντάς τα να στείλουν τον μεγαλύτερο στρατό που συγκέντρωσαν ποτέ, θ' αρκούσε να μας καταστρέψει και να μας αφήσει εντελώς ανίκανους να σε βοηθήσουμε την εποχή της εκστρατείας». Η λεοπάρδαλη έκανε μια παύση να γλείψει το κρασί απ' τη γαβάθα του. «Νομίζω ότι δεν του πέρασε απ' το μυαλό ότι η συμμαχία μας θα ήταν αμοιβαία και πως θα έστελνες ανθρώπινα στρατεύματα να μας βοηθήσουν ενάντια στα τρολ. Είμαι σίγουρος ότι εξακολουθεί να με θεωρεί κάτι σαν γιγαντόσωμη γάτα του παλατιού, που με κρατάς σαν κατοικίδιό σου.»

Η Κρισαφίτσα χαχάνισε. «Και αυτό είσαι, καλέ μου. Ένας μεγάλος, συναισθηματικός γατούλης που του αρέσει να κουκουλιάζει δίπλα στη φωτιά.»

Ο Θάραμαν σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε αυταρχικά αφ' υψηλού. Η Θιρίν για μια στιγμή νόμισε πως θίχτηκε, αλλά η όλη εντύπωση της βασιλικής επιβολής πήγε σπράφι όταν άρχισαν να κυλούν σταγονίτσες κρασιού στα μουστάκια του και μια μεγάλη γλώσσα πινάχτηκε έξω να τις γλείψει. «Μια αναπαυτική θέση δίπλα στη φωτιά και μια γαβάθα μπίρα πριν απ' τον ύπνο, αν δε σε πειράζει», είπε με τη ραφινάτη, καλλιεργημένη φωνή του.

«Μα φυσικά», συμφώνησε η Κρισαφίτσα. «Πώς μπόρεσα να το ξεχάσω;»

Ο Θαρ φώναξε ξαφνικά στην άλλη άκρη του τραπεζιού. «Όλι! Άδειασα κιόλας την πρώτη γαβάθα. Τι έχεις να πεις;»

«Χα! Είμαι ήδη στο τρίτο», απάντησε ο Ολεμέμνον.

«Ε, ναι... έχεις το πλεονέκτημα... βλέπεις συζητούσαμε κρατικά θέματα από τούτη τη μεριά του τραπεζιού».

Η βραδιά κύλησε με ατέλειωτες ποσότητες φαγητών και ποτών και σύντομα οι πολεμιστές άρχισαν να τραγουδούν τα συνηθισμένα τολμηρά τραγούδια του κρασιού, με πρώτους και καλύτερους τον Θάραμαν Θαρ και τον Ολεμέμνον.

Η Θιρίν και ο Όσκαν, όπως και οι υπόλοιποι, έφαγαν τεράστιες ποσότητες προσπαθώντας να εξουδετερώσουν το κρύο που υπήρχε παντού, αλλά φυσικά υπάρχουν όρια στο τι μπορεί να καταναλώσει ο καθένας και κάποια στιγμή έγειραν πίσω στα καθίσματά τους, με τα χέρια ακουμπισμένα προστατευτικά στις παραφουσκωμένες κοιλιές τους. Ήταν χαλαροί, ευτυχισμένοι. Τα Άις Τρολ είχαν ηττηθεί και η χειμερινή ειρήνη απλωνόταν μπροστά τους. Παρ' όλα αυτά, το επικίνδυνο πρόβλημα της Πολύποντης Αυτοκρατορίας δεν έφευγε απ' το μυαλό τους. Τούτο εδώ ήταν μόνο μια σύντομη ευχάριστη ανάπαυλα πριν πάρουν το δρόμο της επιστροφής για την πατρίδα μέσα απ' τα παγωμένα λιβάδια του Άισιπ, για ν' αρχίσουν τις προετοιμασίες για την επιφυλακή απέναντι στην αυξανόμενη απειλή.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την ήττα του Σκίπιο Μπελόρουμ στον πόλεμο με το Άισμαρκ, πολλά έθνη που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο της Αυτοκρατορίας άδραξαν την ευκαιρία να ξεσηκωθούν εναντίον της. Αν ένα μικρό κράτος, όπως το Άισμαρκ, ήταν ικανό να νικήσει το Στρατηγό και τον τεράστιο στρατό του, μπορούσαν κι αυτοί! Οι Πολυποντιανοί χρειάστηκαν δεκαπέντε χρόνια διαρκών πολέμων για να συντρίψουν τις εξεγέρσεις σε κάθε γωνιά της Αυτοκρατορίας. Ο τελευταίος ανταρτοπόλεμος όμως είχε εξουδετερωθεί και τα επόμενα πέντε χρόνια ο Μπελόρουμ είχε ανασυντάξει τις δυνάμεις του και πρόσθεσε δύο νέα εδάφη στις αυτοκρατορικές κτήσεις. Αυτές οι δύο τελευταίες εκστρατείες ήταν προφανώς μια προειδοποίηση στον γνωστό κόσμο ότι ήταν και πάλι στο προσκήνιο, έτοιμος και δυνατός να κατακτήσει καινούργιες χώρες.

Κι ύστερα, πριν από δύο χρόνια και κάτι, λυκάνθρωποι κατά-

σκοποι είχαν συγκεντρώσει πληροφορίες από πουλιά και ζώα πέρα απ' τα νότια σύνορα του Άισμαρκ: είχαν γι' άλλη μια φορά αρχίσει να συγκεντρώνονται πολυποντιανά στρατεύματα. Η Θιρίν διέταξε αμέσως τους κατασκόπους να μάθουν περισσότερα και οι λυκανθρώποι είχαν ξεγλιστρήσει πέρα απ' τα σύνορα σαν σκοτεινές σκέψεις. Ταξιδεύοντας μόνο μέσα στη μαύρη νύχτα, ακολουθώντας τους πιο κρυφούς κι απρόσιτους δρόμους, είχαν μιλήσει με άγρυπνα και παρατηρητικά πλάσματα και είχαν ανακαλύψει πως ο Μπελόρουμ ετοίμαζε έναν πόλεμο αντεκδίκησης.

Η Θιρίν μετακίνησε τις δυνάμεις της για να υπερασπιστεί τα σύνορα κι έθεσε το κράτος σε κατάσταση συναγερμού. Ως τώρα όμως δεν είχε συμβεί τίποτα.

«Ε, αν ο Μπελόρουμ εισέβαλε απόψε, θα έπρεπε να περιμένει να κωνέψω το δείπνο», είπε ο Όσκαν χτυπώντας την κοιλιά του τρυφερά.

«Ούτε γι' αστείο να το λες αυτό!» τον αποπήρε η Θιρίν. «Μόνο επειδή τα σύνορα ήταν κλεισμένα απ' το χιόνι αποτόλμησα να στείλω τα στρατεύματά μας να βοηθήσουν τον Θάραμαν».

«Μην ανησυχείς. Όταν η θάλασσα παγώνει ως πέρα τα νότια παράλια της Πολύποντης και τα πεύκα σκάνε επειδή παγώνει ο κυμός τους κανένας στρατός δεν μπορεί να μετακινηθεί».

«Εμείς τα καταφέραμε και νικήσαμε έναν πόλεμο», τόνισε η Θιρίν κοφτά.

«Ναι, αλλά είχαμε πολεμιστές με μεγάλη πείρα σε συνθήκες ψύχους, χιονολεοπαρδάλεις να καλπάζουν πάνω στις παγωμένες ερημιές και λυκανθρώπους Άκπικ να σέρνουν έλκηθρα φορτωμένα με προμήθειες. Ο Μπελόρουμ δεν είχε τέτοια πλεονεκτήματα. Θ' αναγκαστεί να περιμένει να λιώσουν τα χιόνια και τότε θα είμαστε έτοιμοι γι' αυτόν».

Η Θιρίν έγνεψε κατσούφικα. Όταν επρόκειτο για τον Μπελόρουμ ήταν πάντα ανήσυχη, δεν εμπιστευόταν ούτε την τύχη ούτε τον καιρό. Ο στρατηγός της Πολύποντης ήταν εντελώς απρόβλεπτος κι εκείνη δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει στην πατρίδα, να επιβλέψει αυτοπροσώπως τις προετοιμασίες για τον επερχόμενο πόλεμο.

«Ιφιγένεια!» φώναξε ξαφνικά στη βασιλεύουσα των Υπολιτάνων.

«Πόσο χρόνο χρειάζεσαι για να έχεις έτοιμους τους στρατιώτες σου για πορεία;»

Η νεαρή βασιλεύουσα αναγκάστηκε να σκύψει πολύ πάνω από το τραπέζι για να μπορέσει να δει πέρα απ' την ογκώδη χιονολεο-πάρδαλη, τον Τάρανταν, τον δεύτερο στην εξουσία. «Τρεις μέρες, Κυρία».

«Τόσο πολύ; Κάνε τις δύο», είπε η Θιρίν κατσούφικα.

«Μα πρέπει να καθαριστεί ο εξοπλισμός, να συσκευαστεί, να οργανωθεί η μεταφορά των τραυματιών, και όλοι έχουν ανάγκη να ξεκουραστούν μετά την τελευταία μάχη».

«Δυόμισι μέρες τότε», ήρθε η απάντηση. Και κοιτάζοντας πέρα απ' τον Όσκαν, η Θιρίν είπε: «Ούρικ, πόσο θα χρειαστούν οι λυκανθρώποι;»

«Εμείς είμαστε έτοιμοι και τώρα», απάντησε ο διοικητής των λυκανθρώπων. «Δεν έχουμε εξοπλισμό και οι τραυματίες θα τα καταφέρουν θέλοντας και μη».

Η Θιρίν κούνησε το κεφάλι της. «Δυόμισι μέρες τότε...»

«Στο μεταξύ, ας απολαύσουμε το φαγοπότι. Η ικανότητα να βρίσκει κάποιος την πρόβουσα ευχαρίστηση σ' ένα χρέος που ήρθε σε πέρας είναι σημάδι του εκλεπτυσμένου μυαλού», είπε ο Θάραμαν Θαρ και η ωραία, μελωδική φωνή του ηρέμησε όλο το τραπέζι.

«Χα! Αυτό είναι το δέκατό μου!» βροντοφώναξε ξαφνικά ο Ολεμέμνον μ' έναν ηχηρό λόξυγγα καθώς κοπανούσε το κύπελλό του στην τάβλα.

Η Κρισαφίτσα γέλασε και στα μάτια του Θάραμαν άστραψε ξαφνικά η φλόγα της μάχης καθώς έγενεφε στον οινοχόο του.

«Σωστά... Θα το δούμε αυτό!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο Καρλομάγνος Άθελσταν Ρέντροντ, ο Χειροδύναμος Λίντενσιλντ, το μικρότερο παιδί της βασίλισσας Θιρίν και του Όσκαν του Μάγου, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος με τ' όνομά του. Ήταν δεκατεσσάρων χρόνων, κοντός για την ηλικία του και όλοι του φέρονταν σαν να ήταν το μωρό της οικογένειας.

Τούτο, όμως, το χειμώνατικο απομεσήμερο, αυτό που τον ενοχλούσε πραγματικά ήταν τ' όνομά του. Εκνευριζόταν αφάνταστα που έπρεπε να λέει πάντα στους ξένους πώς να το προφέρουν. «Καρλ-ο-μά-γνος», υπομονετικά ή απότομα, ανάλογα με τη διάθεσή του. Συχνά οι άλλοι το έκοβαν σε *Καρλ* και τότε τ' άλλα παιδιά του παλατιού τον φώναζαν *Κάρλι* και το πράγμα κατέληγε σε καβγά... και ήταν πάντα ο χαμένος.

«Ηλίθιο, απαίσιο όνομα!» ψιθύρισε για να μην ξυπνήσει τον Ματζόρε Τότους που τον είχε πάρει πάλι ο ύπνος πάνω στο γραφείο του. Αν έκανε ησυχία, μπορεί να περνούσε όλη η ώρα του μαθήματος χωρίς να γράψει λέξη. Ο Ματζόρε αποκοιμιόταν πάντα, αλλά η μητέρα του πρίγκιπα επέμενε να συνεχίζει τα μαθήματά του με τον πρώην βασιλικό σύμβουλο. Και όφειλε να ομολογήσει ότι μερικές φορές είχαν πολύ ενδιαφέρον αυτά τα μαθήματα, αλλά είχε κάτι το ξεχωριστό ένα μάθημα που το περνούσες χωρίς να κάνεις τίποτα.

Μια φορά ο Μάτζι του είχε πει πως είχε τ' όνομα ενός μεγάλου βασιλιά που είχε κυβερνήσει τους Φράγκους αιώνες πριν. Ο βασιλιάς Καρλομάγνος ήταν ένας λαμπρός κυβερνήτης και γενναίος πολεμιστής που είχε νικήσει το Λαό της Ερήμου, τότε που ο υπόλοιπος κόσμος φαινόταν έτοιμος να υποκύψει κάτω απ' τις σπλές

του ακάθεκτου ιππικού του. Αυτή η πληροφορία είχε χαροποιήσει τον Καρλ και για ένα διάστημα είχε αρχίσει, σχεδόν, να συμπαθεί τ' όνομά του, αλλά τότε ένα απ' τ' αγόρια του παλατιού τον είχε φωνάξει Κάρλι και είχαν πιαστεί στα χέρια... και είχε χάσει – πάλι.

Το αχνό φως του χειμωνιάτικου ήλιου τρύπωνε αργά στο δωμάτιο, καθώς καθόταν και παρακολουθούσε τους κόκκους της σκόνης από κιμωλία να ασημίζουν στις χλομές ηλιαχτίδες. Κι ύστερα, βλέποντας τον ήλιο να πέφτει πάνω στο κοιμισμένο πρόσωπο του Μάτζι και τα βλέφαρά του να πεταρίζουν, ο Καρλομάγνος πετάχτηκε απ' το κάθισμά του κι έκλεισε τα παντζούρια του παραθύρου που έβλεπε στον παγωμένο κήπο του παλατιού. Ο Μάτζι ρουθούνισε μια φορά και ξανάπесе σε βαθύ ύπνο.

Ο νεαρός πρίγκιπας χαμογέλασε πανευτυχής κι έκανε να γυρίσει πίσω στο θρανίο του, αλλά σκόνηταψε αδέξια στην άκρη ενός σκαμνιού, που έπεσε κάτω με θόρυβο, σαν χιονοστιβάδα από κούτσουρα που κατρακυλά στη βουνοπλαγιά.

Ο Μάτζι ρουθύνισε δυνατά. «Άνοιξε το βιβλίο σου στη σελίδα σαράντα τρία», μουρμούρισε και ξανακοιμήθηκε. Ο Καρλομάγνος άφησε ένα στεναγμό ανακούφισης. Πάντα κάτι τέτοια έκανε: σκόνηταφε στα έπιπλα, έπεφτε χάρμω, σκουντουφλούσε σε σκαλοπάτια που βρίσκονταν εκεί χρόνια και χρόνια πριν γεννηθεί. Δεν ήταν και τόσο περίεργο, σι' αλήθεια. Είχε όντως το ένα πόδι πιο αδύνατο απ' το άλλο και μερικές φορές αρνιόταν να κάνει αυτό που το πρόσταζε εκείνος. Τον περισσότερο καιρό προσπαθούσε να προσποιηθεί πως δεν είχε τίποτα το πόδι του, αλλά υπήρχαν πάντα αυτές οι περιπτώσεις που τον πρόδινε, και συνήθως όταν έβλεπαν οι άλλοι...

Δεν είχε γεννηθεί μ' ένα «σκάρτο» πόδι, όπως το αποκαλούσε. Δέκα χρόνια πριν, τέτοιες μέρες, μια επιδημία είχε χτυπήσει το Άισμαρκ. Είχε εμφανιστεί σ' ένα απ' τα νότια λιμάνια, λίγο μετά το Γιουλ και είχε σαρώσει τη χώρα, χτυπώντας τα παιδιά, παραλύοντάς τα. Σε μερικές περιπτώσεις πρόσβαλε τους μύες των πνευμόνων και πέθαιναν από ασφυξία. Ο Καρλομάγνος ήταν πέντε χρόνων εκείνη την εποχή και παρόλο που ο πατέρας του είχε προστάξει να τεθεί η πόλη σε καραντίνα, η επιδημία είχε βρει το δρόμο ως το Φροσμάρις.

Ο Καρλομάγνος δε θυμόταν τίποτε απ' την αρρώστια του, αλλά ο Μάτζι του είχε πει ότι ο πατέρας του, ο Όσκαν, είχε παλέψει μέρα νύχτα για να τον σώσει, είχε βάλει σ' ενέργεια όλη την απέραντη γνώση και την πείρα του θεραπευτή για να τον αρπάξει απ' τα χέρια του θανάτου, να τον φέρει πίσω στη ζωή, ούτε μια ούτε δυο φορές. Και όταν παρέλυσαν τα πνευμόνια του Καρλομάγνου, ο Όσκαν ανάσαινε γι' αυτόν. Του φυσούσε αέρα στο στήθος του, ενώ είπε στον Μάτζι να τρέξει στη γειτονιά των μαραγκών και των σιδεράδων και να του φέρει ένα φουσερό και κάτι σύνεργα για να φτιάξει ένα επιστόμιο, έναν αναπνευστήρα, για να μπορεί να συνεχίσει το παιδί ν' αναπνέει.

Ο Καρλομάγνος είχε επιζήσει και ο Όσκαν, ως Αρχηγός του Τάγματος των Μαγισσών, είχε καλέσει το λαό του στο Φροστμάρις και είχε εξηγήσει πώς να χρησιμοποιούν την καινούργια αναπνευστική συσκευή. Σώθηκαν χιλιάδες παιδιά, αλλά πέθαναν και χιλιάδες και πολλά από αυτά που επέζησαν έμειναν με πόδια ή χέρια μόνιμα σημαδεμένα απ' την αρρώστια.

«Παλιοπόδι!» μουρμούρισε ο Καρλομάγνος καθώς γύριζε κουτσαίνοντας στο θρανίο του, κάνοντας ύμνο το σκληρό παρατσούκλι που του είχαν κολλήσει κάποια απ' τα παιδιά του παλατιού. Γενικά τα παρατσούκλια ήταν μεγάλο πρόβλημα, αλλά κανένα πρόβλημα δεν ήταν μεγαλύτερο από αυτό του ποδιού του. Επειδή κούτσαине δεν μπορούσε να εξασκηθεί στην οπλομαχία με το δάσκαλο των όπλων και η δασκάλα ιππασίας τον άφηνε να καβαλήσει μόνο ένα ήσυχο μουλάρι σαν την Τζένι, το γέρικο υποζύγιο του πατέρα του. Ήταν ένας πρίγκιπας του Οίκου των Λίντενσιλντ και δεν μπορούσε να χειριστεί ένα σπαθί ή έναν πέλεκυ, δεν μπορούσε καν να σηκώσει μια ασπίδα των βασιλικών πελεκυοφόρων! Μπορεί να ήταν λεπτοκαμωμένος, αλλά το ίδιο ήταν και η Κρεσίντα, η μεγαλύτερη αδερφή του, και ήταν κληρονόμος του θρόνου και μπορούσε να εξακοventήσει έναν πέλεκυ κανονικού μεγέθους και να πετύχει το στόχο εννιά φορές στις δέκα.

Ο Καρλομάγνος όμως ήξερε, τουλάχιστον, ότι απ' όλα τα παιδιά της βασιλικής οικογένειας ήταν ο πιο αγαπητός. Μπορεί η Κρεσίντα να ήταν η κληρονόμος, η διάδοχος, ο Έοντρεντ σπουδαίος καβαλάρης, ο Σέρντικ λαμπρός ξιφομάχος και η Μήδεια να είχε κλη-

ρονομήσει το χάρισμα του πατέρα τους, αλλά αυτόν, τον Καρλομάγνο, αγαπούσαν οι γονείς του περισσότερο απ' όλους. Ω, όχι πως θα το ομολογούσαν ποτέ –ούτε καν στον εαυτό τους, πόσο μάλλον σε οποιονδήποτε άλλον–, αλλά νοιάζονταν για το μικρότερο παιδί τους με όλη τη δύναμη της αγάπης που είχαν δείξει όταν κινδύνεψε η ζωή του απ' την πολιομυελίτιδα. Εκείνος όμως δεν το χρησιμοποιούσε ποτέ αυτό εναντίον των αδερφιών του. Ήταν όλοι πολύ δεμένοι –εκτός απ' τη Μήδεια– και προστάτευαν το «μυξιάρικό» τους, όπως η αγέλη των λύκων τα μικρά της, όποτε το είχε ανάγκη. Είχαν ξεσπάσει κάτι φοβεροί καβγάδες με γροθιές και κλοτσιές, όταν τα βασιλόπουλα ανακάλυπταν ότι τον πείραζαν τ' άλλα παιδιά του παλατιού, αλλά πάντα ακολουθούσε μεγάλη αναταραχή κι έτσι ο Καρλομάγνος προτιμούσε να δίνει μόνος τις μάχες του. Έστω και αν τις έχανε πάντα.

Ο Ματζόρε Τότους ρουθούνισε πάλι και φάνηκε σαν να ξυπνούσε. Η μακριά γκρίζα γενειάδα του σάρωσε τη σκόνη της κιμωλίας, σχηματίζοντας ένα καθαρό μπάλωμα πάνω στο γραφείο του, καθώς άνοιγε το στόμα του σ' ένα σπηλαιώδες χασμουρητό και μουρμούριζε κάτι με την τραγουδιστή προφορά της μητρικής γλώσσας του, απ' τη μακρινή Νότια Ήπειρο. Ο Καρλομάγνος άνοιξε στη στιγμή το βιβλίο του κι άρχισε να γράφει σημειώσεις. Ο γερο-δάσκαλος έβηξε, φτερνίστηκε και ύστερα το δάχτυλό του βρήκε το αυτί του και σκάλισε με μανία τα βάθη του. Τέλος, άνοιξε ένα νυσταγμένο μάτι κι αμέσως μετά ακολούθησε το άλλο.

«Α, ναι! Πού είχαμε μείνει;»

«Κρατούσα σημειώσεις για το τελετουργικό πρωτόκολλο του παλατιού των λυκανθρώπων», είπε ο Καρλομάγνος αθώα.

«Σοβαρά; Δηλαδή... Ναι... αυτό!» είπε ο Μάτζι αποφασιστικά. «Τελειώσες;»

«Όχι εντελώς... Κοντεύω».

«Όταν τελειώσεις, μπορείς να πηγαίνεις», είπε ο γερο-δάσκαλος και, προσέχοντας ότι όλη η άμμος της κλειψύδρας στο γραφείο του είχε αδειάσει, χαμογέλασε. Οι βαθιές ρυτίδες γύρω απ' τα μάτια και το στόμα του σχημάτισαν ένα περίπλοκο σχέδιο, που θύμιζε εκείνες τις κωμικές μάσκες που φορούσαν οι ηθοποιοί στη χώρα των Ελλήνων. «Με άφησες να κοιμηθώ πάλι σε όλο το μάθημα, έτσι δεν είναι;»

«Ε... λυπήθηκα να σ' ενοχλήσω. Έδειχνες τόσο ήρεμος, τόσο γαλήνιος», απάντησε ο Καρλομάγνος χαμογελώντας κι αυτός.

«Είναι φορές που μου θυμίζεις τόσο πολύ τη μητέρα σου», είπε ο Μάτζι μ' ένα νοσταλγικό χαμόγελο. «Μόνο που εκείνη ξεγλιστρούσε απ' την τάξη και την έβρισκα ν' ασκείται με το δάσκαλο οπλομαχίας».

«Εγώ δεν έχω αυτή την επιλογή», είπε ο Καρλομάγνος κοφτά. «Και ούτε μου κάνει κέφι να τρέχω καβάλα στο μουλάρι μου, που δεν ξεπερνά τα πέντε μίλια την ώρα. Προτίμησα, λοιπόν, να μείνω και να σ' ακούω να ροχαλίζεις».

Ο Μάτζι έγνεψε με κατανόηση. Το αίμα των Λίντενσιλντ κυλούσε στις φλέβες του νεαρού Καρλ. Είχε καρδιά πολεμιστή, αλλά το αδύναμο σώμα του τον εμπόδιζε να ικανοποιήσει τις δυνατότητές του.

«Ίσως... ίσως θα έπρεπε να δεις το πρόβλημά σου σαν μια δοκιμασία του χαρακτήρα», είπε ο σοφός γέροντας. «Ένα είδος τεστ αντοχής, όπως η αναγκαστική πορεία στην οποία αυτο-υποβάλλονται οι πελεκυοφόροι. Να υψωθείς πάνω από αυτό, να το χτυπήσεις, να δείξεις πως είσαι ανώτερος απ' τους περιορισμούς που σου έχουν επιβληθεί».

Ο Καρλομάγνος το σκέφτηκε για μια στιγμή, με το πρόσωπο κατσούφικο. «Καλή προσπάθεια, Μάτζι. Θα ήταν ένας καλός τρόπος να βλέπει κάποιος τα πράγματα, αλλά κάποια στιγμή ακόμα και ο πιο ανθεκτικός πελεκυοφόρος θα σωριαστεί απ' την κούραση και θ' αναγκαστεί να συρθεί για να ξεκουραστεί. Εγώ όμως δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Και κουρασμένος, δεν παύω να είμαι σακάτης. Αυτό θα το σέρνω μαζί μου για πάντα».

Ο Ματζόρε Τότους άφησε τη σιωπή που ακολούθησε ν' απλωθεί, ώπου έγινε βαριά, δυσάρεστη και στο τέλος είπε: «Πρίγκιπα Καρλομάγνε, έχεις ένα μαραζωμένο πόδι. Μην αφήσεις το θυμό σου να μαραζώσει και την προσωπικότητά σου. Είσαι μεγαλύτερος των περιορισμών σου, έχεις πολύ περισσότερα απ' την αδυναμία σου να πολεμήσεις με το σπαθί ή να καβαλήσεις ένα πολεμικό άτι. Μερικές φορές βλέπω ένα αγόρι γελαστό, εύθυμο. Άλλες φορές διακρίνω στοχασμό κι ευγένεια κάτω απ' την επιφάνεια της δυσареσκείας σου. Άφησέ τα αυτά να βγουν έξω. Δείξε στον υπόλοιπο

κόσμο ποιος είσαι πραγματικά. Αλλιώς θα γίνεις γνωστός ως “ο Ξιτισμένος Πρίγκιπας, ο Μίζερος Πρίγκιπας”».

Ο Καρλομάγνος ένιωσε να γεμίζουν τα μάτια του δάκρυα και βλεφάρισε θυμωμένα. «Αυτό λένε για μένα;»

Η καρδιά του Μάτζι σφίχτηκε όταν άκουσε την αδύναμη φωνούλα, αλλά την έκανε πέτρα και απάντησε απλά: «Όχι ακόμα».

Ο νεαρός πρίγκιπας κούνησε το κεφάλι του και απάντησε κοφτά: «Αλλά είναι θέμα χρόνου, αυτό δεν ήθελες να πεις;»

«Ίσως. Ο κόσμος όμως θυμάται ακόμα το παιδί με το χαρούμενο πρόσωπο που έτρεχε πίσω απ’ τ’ αδέρφια του με τόση επιμονή κι ελπίδα. Έχουν ξεχάσει τις απογοητεύσεις σου – αν τις ήξεραν καν. Δεν καταλαβαίνουν γιατί είσαι τόσο σκυθρωπός. Βλέπουν ένα νεαρό αγόρι που μεγαλώνει μέσα στην άνεση και στα προνόμια, ενώ σε όλη τη χώρα υπάρχουν τόσοι πεινασμένοι και άλλοι με αναπηρίες σαν τη δική σου, που είναι αναγκασμένοι να ζητιανεύουν στους δρόμους».

Ο Καρλομάγνος άκουγε αναστατωμένος. Ήξερε ότι πολλά απ’ όσα έλεγε ο Μάτζι ήταν αλήθεια, αλλά δεν ήταν πέρα για πέρα δίκαιος.

Ο γερο-δάσκαλος θαρρείς και διάβασε τις σκέψεις του γιατί πρόσθεσε: «Ίσως είμαι λίγο άδικος. Κουβαλάς και το βάρος της εφηβείας μαζί με την αναπηρία σου, κάτι που πολύ θα το έβρισκαν σχεδόν αδύνατο. Αλλά αν δεν μπορείς να είσαι ένας στρατιώτης του Άισμαρκ, τότε θα πρέπει ν’ αποδείξεις τη δύναμή σου, την πραγματική αξία σου, ξεπερνώντας τις δυσκολίες σου».

Ο Καρλομάγνος ήταν εξαγριωμένος. Όλα του τα προβλήματα είχαν απορριφθεί σαν μια απλή περίπτωση εφηβικού άγχους. Σηκώθηκε απ’ το κάθισμά του και αφού υποκλίθηκε βαθιά στον Ματζόρε, βγήκε απ’ το δωμάτιο. Όρμησε στο διάδρομο, με το χαρακτηριστικό πηδηχτό βήμα του, καθώς ανάγκαζε το σακατεμένο πόδι του να συμβαδίζει με τον φρενιασμένο ρυθμό του. Έπρεπε να βγει από το παλάτι, μακριά απ’ όλους αυτούς τους ηλίθιους που θα τον σταματούσαν για να τον ρωτήσουν με τις γλυκερές, συμπονετικές φωνές τους αν ήταν καλά, αν μπορούσαν να κάνουν κάτι να τον βοηθήσουν.

Χωρίς να σκεφτεί σχεδόν, τράβηξε για τον κήπο. Έφτασε στην

πόρτα που έβγαζε στον μικρό ιδιωτικό περίφρακτο χώρο, την άνοιξε, βγήκε και τη βρόντησε πίσω του. Δεν υπήρχε ψυχή. Τσαλαπάτησε το παγωμένο χιόνι πηγαίνοντας προς το σιντριβάνι, που ορθωνόταν αμπαλαρισμένο με άχυρο και σακιά για προστασία από τους δριμείς χειμώνες του Άισμαρκ. Ο παγερός αέρας του έγδαρε το λαιμό, καθώς έπαιρνε βαθιές ανάσες, αλλά τίποτα δε φαινόταν ικανό να καταλαγιάσει το θυμό του, καθώς συνέχιζε το ποδοβολητό του γύρω απ' τις μικρές, δαιδαλώδεις αλέες που ξανοίγονταν ακτινωτά απ' το σιντριβάνι. Καθώς άρχιζε τον δεύτερο κύκλο, γλίστρησε στον πάγο και σωριάστηκε στο παγωμένο έδαφος φαρδύς πλατύς. Έμεινε εκεί για μερικά δευτερόλεπτα, ν' αντικρίζει τον πεντακάθαρο γαλάζιο ουρανό, κι ύστερα τα μάτια του γέμισαν δάκρυα κι άρχισε να κλαίει σαν παιδί, που τόσο απεγνωσμένα δεν ήθελε να είναι.

Σιγά σιγά οι λυγμοί καταλάγιασαν και τότε σηκώθηκε χρησιμοποιώντας το πέτρινο πεζούλι του σιντριβανιού σαν αυτοσχέδιο δεκανίκι. Έπρεπε ν' αλλάξουν τα πράγματα, το ήξερε. Για το πόδι του δεν μπορούσε να γίνει τίποτα. Θα έπρεπε να το ξεπεράσει, όπως είχε πει ο Μάτζι. Ήταν αρκετό το κακό που δεν μπορούσε να διεκδικήσει αυτό που ανήκε δικαιωματικά σ' έναν πρίγκιπα του Λίντενσιλντ, αλλά να χάσει το σεβασμό και τη συμπάθεια της οικογένειάς του και του λαού του Άισμαρκ... ε αυτό δε θα το άντεχε... Ένα κύμα αποφασιστικότητας τον πλημμύρισε. Πάτησε γερά στα πόδια του και τράβηξε για την πόρτα.

Απ' το παράθυρο της τάξης ο Ματζόρε άφησε ένα βαθύ στεναγμό ανακούφισης παρακολουθώντας τη μικροκαμωμένη φιγούρα που προχωρούσε κουτσαίνοντας στο δρομάκι. Είχε δει τα πάντα και όταν ο Καρλομάγνος έπεσε, παραλίγο να φωνάξει έναν απ' τους πελεκυοφόρους να τρέξει να τον βοηθήσει. Ο νεαρός πρίγκιπας με τα κόκκινα μαλλιά, όμως, είχε σαλέψει τελικά και είχε σηκωθεί στα πόδια του. Παρ' όλ' αυτά, ο Καρλομάγνος ήταν πολύ νέος και ευάλωτος και είχε ανάγκη από φροντίδα. Ο γερο-δάσκαλος άρπαξε το μπαστούνι του και χτύπησε δυνατά το ξύλινο πάτωμα. Στη στιγμή δυο νέοι πελεκυοφόροι φάνηκαν στο κατώφλι.

«Α! Κάνγουλφ, Έλθρικ... Θα βρείτε τον πρίγκιπα Καρλομάγνο να έρχεται απ' τον κήπο. Έχετε το νου σας... Ήμουν λίγο σκληρός μαζί του. Φοβάμαι πως θα χρειαστεί λίγη φιλική συμπαράσταση».

Οι δυο στρατιώτες χαιρέτησαν κι έφυγαν. Ο Ματζόρε ύψωσε το κεφάλι του κι αφουγκράστηκε ένα ακνό ουρλιαχτό που απλώθηκε στον παγωμένο ουρανό έξω απ' το παράθυρό του. Ένας λυκανθρώπος αναμετέδιδε ένα μήνυμα. Θα ήταν μάλλον μια αναφορά ρουτίνας, αλλά με τη βασίλισσα μακριά και τα στρατεύματα του Μπελόρουμ να κινούνται ύποπτα πέρα απ' τα σύνορα, το κάθε νέο μπορεί να ήταν σημαντικό.

Έξω στον κήπο, ο Καρλομάγνος στάθηκε απότομα και αφουγκράστηκε. Και χαμογέλασε, καθώς οι τελευταίες μακρόσυρτες συλλαβές γίνονταν πιο καθαρές. Οι γονείς του θα ήταν στο παλάτι σε λίγες ώρες. Άφησε ένα χαρούμενο τσίριγμα, πήδησε στον αέρα, παρά το σακατεμένο πόδι του και μπήκε διασπικά στο παλάτι.

Ο Μάτζι χτύπησε το παράθυρο με το μπαστούνι του, αλλά ο Καρλομάγνος δεν άκουσε. Ο γερο-δάσκαλος στέναξε. Τώρα έπρεπε να περιμένει ώσπου να έρθει κάποιος να του πει τα νέα.

Τη σκέψη του όμως την έκοψε ένα δυνατό βρόντημα στην πόρτα και ο Καρλομάγνος όρμησε στο δωμάτιο. «Βγάλε τα καλά σου, Μάτζι. Η μαμά κι ο μπαμπάς γυρίζουν. Θα είναι εδώ ως το βράδυ!» φώναξε ενθουσιασμένος.

Ο γερο-δάσκαλος χαμογέλασε και ρώτησε ανυπόμονα: «Κανένας νέο για τον πόλεμο των Άις Τρολ;»

«Ε, ξέρουμε πως τους νίκησαν, το έχουμε μάθει από μέρες. Τι άλλο θέλεις να μάθεις;»

«Αριθμούς, διατάξεις μάχης, τακτικές, θύματα...» αράδιασε ο Μάτζι.

«Αυτές τις λεπτομέρειες θα τις μάθεις απευθείας απ' τη μαμά, απόψε. Δε θα ρισκάρουν τέτοιες λεπτομέρειες από ένα σύστημα αναμεταδόσεως που μπορεί να το ακούσει ο καθένας».

Ο Μάτζι κούνησε το κεφάλι με θυμhidία. Τα νιάτα συμπεραίνουν πάντα ότι όλος ο κόσμος έχει τις ικανότητές τους... «Δε μιλούν όλοι τη γλώσσα των λυκανθρώπων, Καρλομάγνε».

«Α, ναι; Όχι, μάλλον όχι... Τέλος, όπως και να είναι, η αναφορά δεν είχε λεπτομέρειες».

Πάνω στην ώρα, έφτασε ένα μέλος της φρουράς των λυκανθρώπων και χαιρέτησε με χάρη. Ο Μάτζι άκουγε σαγηνευμένος το νεοφερμένο και τον πρίγκιπα να μιλούν γρήγορα στην παράξενη

γλώσσα των λυκανθρώπων, τους γρυλισμούς και τους λαρυγγώδεις ήχους.

«Ο λοχαγός Αιμολείχης θέλει να μάθει αν θα χρειαστεί απόψε όλη η φρουρά για τιμητικό άγημα», μετέφρασε ο Καρλομάγνος, αφού περίμενε ευγενικά να δει αν είχε καταλάβει ο Ματζόρε.

«Ναι, έτσι νομίζω, λοχαγέ», απάντησε ο γέροντας με την ιδιότητα του πρεσβύτερου βασιλικού συμβούλου. «Μετά από μια τέτοια θρυλική νίκη, πρέπει να υποδεχτούμε τη Βασίλισσα όπως επιβάλλει η εθιμοτυπία».

«Μάλιστα, άρχοντά μου», αποκρίθηκε ο λυκάνθρωπος στη γλώσσα του Άισμαρκ και η βροντερή φωνή του αντιβούισε στο μικρό δωμάτιο. Κι ύστερα, μ' ένα τελευταίο χαιρετισμό, αποσύρθηκε για να μεταφέρει τη διαταγή στους πελεκυοφόρους και στους δικούς του πολεμιστές.

Ο Μάτζι στέναξε ευχαριστημένος. Η διάθεση του Καρλομάγνου είχε αλλάξει προς το καλύτερο και έδειχνε να έχει συγχωρέσει το γερο-δάσκαλό του για την προηγούμενη ωμότητά του. «Ευτυχώς, έχουν μείνει αρκετές προμήθειες απ' το Γιουλ για να οργανώσουμε ένα πρόχειρο φαγοπότι για την επιστροφή των γονιών σου. Αν και θα ήθελα να μας είχαν ειδοποιήσει νωρίτερα. Τι νόημα έχει να στήνεις ένα ικανό δίκτυο διαβιβάσεων όταν δεν το χρησιμοποιείς;»

«Υποθέτω πως θα ήταν πολύ απασχολημένοι και το ξέχασαν», είπε ο Καρλομάγνος. «Ολόκληρο πόλεμο κέρδισαν, ξέρεις». Και ύστερα, χαμογελώντας: «Είχε δίκιο η μαμά... με προειδοποίησε πως καμιά φορά κάνεις σαν γεροντοκόρη».

«Γεροντοκόρη; Τι εννοεί;»

«Ε, να, όλο γκρίνια και φασαρία... ανησυχείς για το τίποτα».

Ο Ματζόρε ρουθούνησε και ύψωσε την αξιοπρέπειά του γύρω του, σαν προστατευτικό μανδύα. «Θ' αντιμετωπίσω αυτή την παρατήρηση με τη δέουσα περιφρόνηση».

Ο Καρλομάγνος στεκόταν στις επάλξεις του κάστρου περίπου μια ώρα και άκουγε τα μηνύματα των λυκανθρώπων που έφταναν συνεχώς. Ήταν παγωμένος, παρά τις γούνες που φορούσε και το μαγκάλι που πύρωνε δίπλα του. Αυτό όμως είχε και την ανταμοιβή του.

Θα ήταν απ' τους πρώτους που θ' αντίκριζαν τη βασίλισσα και το στρατό της μόλις θα εμφανίζονταν, αλλά δεν ήταν μόνο αυτό – ήταν και το φεγγάρι, πανσέληνος σχεδόν, που υψωνόταν πάνω απ' την παγωμένη γη του Άισμαρκ και την έλυνε με απαράμιλλη ομορφιά. Το χλομό φως του αντανakλούσε στο χιόνι και διαχεόταν σε μυριάδες κρύσταλλα που κρέμονταν στον παγερό αέρα, έτσι που ο κόσμος έμοιαζε βουτηγμένος σε θαμπό ασήμι και αχνιστές σκιές.

«Νύχτα για μαγεία», μουρμούρισε ο Καρλομάγνος και θυμήθηκε εκείνες τις φορές, μικρό παιδάκι τότε, που ο πατέρας του έκανε ταχυδακτυλουργικά και σχημάτιζε μικρές εικόνες απ' «τον ιστό και την υφή του ίδιου του φωτός» και τις έβαζε να πηδούν και να χορεύουν στα σκεπάσματά του, πριν τον πάρει ο ύπνος.

Τις σκέψεις του διέκοψε το μοναχικό κάλεσμα άλλου ενός λυκανθρώπου που υψώθηκε στον παγερό αέρα. Ήταν από πιο κοντά απ' τα δύο τελευταία καλέσματα – καθόλου παράξενο, αφού οι λυκανθρωποι ανέφεραν την πορεία του βασιλικού στρατού και κάθε φορά που περνούσε από ένα παρατηρητήριο έστελναν κι άλλο ένα μήνυμα.

Ένα απαντητικό κάλεσμα στάλθηκε απ' τους λυκανθρώπους της πύλης. Και κρίνοντας απ' το ρυθμό της πορείας του εκστρατευτικού σώματος, ο Καρλομάγνος υπολόγισε ότι η στρατιά θα γινόταν ορατή σε περίπου είκοσι λεπτά. Έγνεψε σ' έναν πελεκυοφόρο που στεκόταν πιο πέρα.

«Ειδοποίησε τα μαγειρεία ότι ο στρατός θα είναι εδώ σε λιγότερο από μία ώρα», του παράγγειλε. «Και μετά ειδοποίησε και τον Ματζόρε».

Ο στρατιώτης χαιρέτησε κι εξαφανίστηκε.

Ο σαματάς απ' τις στενές, φιδωτές σκάλες πίσω του τον πληροφόρησε ότι ανέβαιναν οι αδερφοί του και η Κρεσίντα. Γνώριζαν όλοι τους λίγο απ' τη γλώσσα των λυκανθρώπων και θα είχαν καταλάβει το μήνυμα, κανείς τους όμως δεν είχε την ευχέρεια του Καρλομάγνου.

Η Κρεσίντα ξεμύτισε πρώτη απ' το στενό πορτάκι του πυργίσκου. «Α, εδώ είσαι, Καρλ», είπε χαμογελώντας. «Το ήξερα πως θα είχες ακούσει τους λυκανθρώπους. Σε πόση ώρα φθάνουν η μαμά κι ο μπαμπάς;»

«Σε καμιά ώρα, αλλά σε είκοσι λεπτά θα πρέπει ν' αρχίσουν να ξεπροβάλλουν απ' το δάσος».

Οι δίδυμοι, Σέρντικ και Έοντρεντ, στριμώχτηκαν στο πορτάκι. Στα δεκαέξι τους ήταν ήδη πιο ψηλοί και γεροδεμένοι απ' τους περισσότερους πελεκυοφόρους και ο Ματζόρε έλεγε ότι είχαν πάρει απ' τον παππού τους, το βασιλιά Ρέντρουτ, μόνο που αυτοί οι δύο είχαν κατάμαυρα μαλλιά. Τα μαλλιά του Ρέντρουτ ήταν κατακόκκινα, φλογάτα, όπως και της Θιρίν, της Κρεσίντα και του Καρλομάγνου. Αλλά, λες για ν' αντισταθμίσουν τη διαφορά χρώματος των μαλλιών, οι δίδυμοι είχαν κληρονομήσει την ανικανότητα του παππού τους να λένε οτιδήποτε ήπια, ήρεμα. Μιλούσαν και γελούσαν και τράνταζε ο κόσμος, σαν να έπεφταν κεραυνοί στα βουνά, εκτός όμως από αυτό, είχαν κληρονομήσει και το χοντροκομμένο χιούμορ του παππού τους και όταν άφηναν κατά μέρος πελέκεις και σπαθιά, ήταν κεφάτοι και παιχνιδιάρηδες σαν γατάκια. Ακόμα και τώρα, καθώς ξεμύτιζαν απ' τις στενές, στριφογυριστές σκάλες, σπρώχνονταν και σκουντιόνταν προσπαθώντας να κάνουν ο ένας τον άλλον να γλιστρήσει στον πάγο. Ο Σέρντικ άρπαξε μια χούφτα χιόνι απ' τις επάλξεις και την έχωσε στο λαιμό του Έοντρεντ και τα τσιρίγματα και τα χασκόγελα τάραξαν την ησυχία του κάστρου, λες και είχαν ξαμολήσει ένα κοπάδι μανιασμένες χήνες μέσα στη νύχτα.

«Σταματήστε εσείς οι δυο!» τους αποπήρε η Κρεσίντα με το κύρος των δεκαεπτά χρόνων της και της θέσης της, ως κληρονόμου του θρόνου. «Δε θα μπορέσουμε ν' ακούσουμε τα μηνύματα των λυκανθρώπων με το σαματά που κάνετε».

Οι δίδυμοι μαζεύτηκαν αμέσως, παρόλο που περνούσαν ένα κεφάλι τη λεπτοκαμωμένη μεγαλύτερη αδερφή τους. Συνέχισαν όμως να σπρώχνονται και να σκουντιούνται όταν δεν τους έβλεπε.

«Γεια σου, Καρλ!» βροντοφώναξε ο Έοντρεντ, λες και είχε αντιληφθεί μόλις την παρουσία του. «Πότε φθάνουν η μαμά κι ο μπαμπάς;»

«Τον ρώτησα ήδη, χοντροκέφαλε!» είπε η Κρεσίντα. «Θα είναι εδώ σε καμιά ώρα. Πού είναι η Μήδεια;» ρώτησε ξαφνικά.

Ο Καρλομάγνος σήκωσε τους ώμους του. «Ποιος ξέρει; Η αδερφή μας θα καταγίνεται με τα δικά της... ό,τι κάνει συνήθως. Θα εμφανιστεί όταν θα είναι έτοιμη».

Η Κρεσίντα ζάρωσε τα φρύδια της. «Θα μπορούσε να κάνει μια προσπάθεια για τον μπαμπά και τη μαμά».

«Λες να μας φέρνουν κάτι απ' το Άισι;» ρώτησε ο Σέρντικ αναστατωμένος. «Κάποιο από εκείνα τα πολεμικά σφυριά των τρολ ή ένα κομμάτι από εκείνους τους διάπτοντες αστέρες για τους οποίους μας είπε ο Θάραμαν στην τελευταία του επίσκεψη;»

«Για σένα, Θάραμαν *Θαρ!*» τον διόρθωσε η Κρεσίντα κοφτά. «Και δε βρίσκεις πως παραμεγάλωσες για να περιμένεις δώρα κάθε φορά που λείπουν η μαμά και ο μπαμπάς;»

«Όχι ακριβώς!» απάντησε ο Σέρντικ με πείσμα. «Είναι παράδοση να προσφέρουν οι μονάρχες δώρα σε φίλους και συμμάχους!»

«Όχι όμως στα μικρόμυαλα βλαστάρια τους!» απάντησε η αδερφή του σ' επικίνδυνα χαμηλό τόνο, που έκανε τους διδύμους να μαζευτούν.

«Πάντως εγώ πάω στοίχημα ότι θα *μας φέρουν* δώρα», μουρμούρισε ο Σέρντικ, αλλά έκλεισε το στόμα του όταν τον αγριοκοίταξε η Κρεσίντα.

«Δεν είναι ανάγκη να περιμένεις εδώ πάνω, μέσα στο κρύο, Καρλ», είπε η Κρεσίντα ανήσυχη. «Θα σε ειδοποιήσω μόλις φανεί ο στρατός».

Ο Καρλομάγνος στέναξε σιγανά. Ακόμα και η μυαλωμένη μεγάλη αδερφή του του φερόταν σαν να ήταν μόνιμα έτοιμος να καταρρεύσει. «Είμαι καλά», της απάντησε συνοφρυωμένος. «Εγώ τουλάχιστον φοράω γούνες. Εσείς θα παγώσετε, μάλλον, αν δε φορέσετε κάτι πιο ζεστό πάνω απ' τις αρματωσιές σας. Υποθέτω πως κάνατε γυμνάσια στο πεδίο ασκήσεων».

«Ναι, με το δάσκαλο οπλομαχίας», απάντησε η Κρεσίντα αποφασισμένη να παραβλέψει τον τόνο του μικρού αδερφού της. «Τελειοποιούμε μια τεχνική με το τείχος-ασπίδα. Νομίζω πως της έχουμε πάρει τον αέρα τώρα».

Ο Καρλομάγνος έγνεψε σιωπηλά. Παρακολουθούσε μερικές φορές τα γυμνάσια, αλλά η ανάγκη να συμμετέχει είχε γίνει τόσο ανυπόφορη, που είχε περιορίσει το χρόνο που περνούσε ως θεατής απ' τα παρασκήνια.

Η Κρεσίντα ήξερε το λόγο της σιωπής του αδερφού της, γι' αυτό πέρασε το μπράτσο της γύρω απ' τους ώμους του. Ήταν λίγο πιο

ψηλή, πέντε πόντους το πολύ, και τα κατακόκκινα μαλλιά και τα πράσινα μάτια τους ήταν αρκετή απόδειξη για κάθε ξένο ότι ήταν αδέρφια. «Έλα, Καρλ, πρέπει να δεχόμαστε αυτό που είμαστε».

«Μιλάς σαν τον Ματζόρε Τότους», της απάντησε μουντωμένος.

«Αλήθεια;»

«Ναι, το ίδιο μου είπε το απόγευμα».

«Ε, έχει δίκιο. Κοίτα τον γερο-Κάρνβουλφ, το θυρωρό. Ήταν πελεκυοφόρος και απ' τους καλύτερους, ώσπου έχασε το πόδι του από γάγγραινα ύστερα από τραυματισμό. Δεν τον έχεις ακούσει όμως να κλαίγεται και να παραπονιέται για την αδικία της ζωής».

«Ενώ εγώ παραπονιέμαι...»

«Δεν εννοούσα αυτό, Καρλ, και το ξέρεις. Δεν κουβαλούν όλοι οι πολεμιστές σπαθιά κι ασπίδες».

Ο Καρλομάγνος ένωσε το πρόσωπό του να φουντώνει από αμχανία και θυμό, αλλά πριν προλάβει να πει οτιδήποτε, άλλο ένα κάλεσμα αντήχησε απ' τους λυκανθρώπους της πύλης. Μειμιάς και τα τέσσερα παιδιά της βασίλισσας Θιρίν, της Τολμηρής Χειροδύναμης του Λίντενσιλντ, Αγκριόγατας του Βορρά, έστρεψαν τα βλέμματά τους προς τις παρυφές του μακρινού, σκοτεινού δάσους. Για μια στιγμή τους φάνηκε σαν να είχαν αρχίσει να βαδίζουν τα δέντρα πάνω στη χιονοσκεπαστη πεδιάδα, αλλά ύστερα τ' αετίσια μάτια των παιδιών άρχισαν να διακρίνουν λίγο τ' άλογα και τις υψωμένες λόγχες του ιππικού. Ο στρατός επέστρεφε στην πατρίδα.

Καθώς παρατηρούσαν, το απαλό, διάχυτο φεγγαρόφωτο θαρρείς και συγκεντρώθηκε πάνω σε μια ψηλόλιγνη μορφή, καβάλα σ' ένα μουλάρι με μακριά αυτιά, ώσπου μια λαμπερή φωτεινή δέσμη, σαν διάπτοντας αστέρας, φώτισε τους πελεκυοφόρους και τις διακριτές, λευκές μορφές των λυκανθρώπων Άκπικ, που αποτελούσαν τη σωματοφυλακή της βασίλισσας. Αυτό ήταν το σινιάλο του Όσκαν, του Πατέρα των Μαγισσών, στα παιδιά του, που ήξερε ότι αγνάντευαν απ' τα τείχη.

Ένα κάλεσμα απ' τους λυκανθρώπους της κεντρικής πύλης και μετά από λίγο η αχνή απόκριση απ' τον Άκπικ σωματοφύλακα. Τα τέσσερα παιδιά όρμησαν στη σκάλα να καλωσορίσουν πρώτα τους γονείς τους.

Σ' έναν απ' τους πιο ψηλούς πύργους του κάστρου η Μήδεια αγνά-ντεψε πέρα απ' τα χιονισμένα τείχη της πόλης και παρακολουθούσε το γυρισμό των γονιών της. Ένα χρόνο μεγαλύτερη απ' τον Καρλομάγνο, ήταν το ίδιο λεπτοκαμωμένη, αλλά είχε τα σκούρα χρώματα του Όσκαν. Κάποτε, ένας ποιητής της αυλής είχε παρομοιάσει το ωχρο δέρμα της και τα μαύρα μαλλιά της με το χιόνι που πέφτει πάνω σε σκοτεινό δάσος, αλλά η παγερή σιωπή της Μήδειας ως απάντηση είχε αποθαρρύνει τον όποιον άλλον ανερχόμενο καλλιτέχνη να επιδιώξει να κερδίσει την εύνοιά της με κολακευτικούς στίχους ή τραγούδια.

Τα συναισθήματα της Μήδειας ήταν ένα μπλεγμένο κουβάρι αντιφάσεων. Ήταν ευτυχής που η Θιρίν και ο Όσκαν είχαν γυρίσει στην πατρίδα σώοι, αλλά την εξόργιζε το γεγονός ότι θα χαιρετούσαν όλους πριν από εκείνη, κι έβραζε από μνησικακία.

Η Μήδεια ζήλευε υπερβολικά τη μεγάλη αδερφή της και τους αδερφούς της και ιδιαίτερα τον Καρλομάγνο. Ήταν έξι χρόνων όταν παραλίγο να τον σκοτώσει η πολιομυελίτιδα, αλλά όταν επέζησε με ένα σακατεμένο πόδι, η Μήδεια συνειδητοποίησε ότι η προσοχή και οι φροντίδες που του έδειχναν οι γονείς τους θα κρατούσαν μια ζωή, τώρα που δε θα ήταν ποτέ αρκετά δυνατός για να εκπληρώσει το ρόλο του ως πρίγκιπας-πολεμιστής του Οίκου των Λίντενσιλντ. Η Μήδεια ένιωθε σαν να είχε υποβιβαστεί για πάντα στην τάξη της οικογένειας και πάνω απ' όλους είχε υψωθεί ο Καρλομάγνος, λόγω της αναπηρίας του, προστατευμένος απ' την αγάπη των γονιών του. Τότε ήταν που κατάλαβε ότι θα μισούσε για όλη τη ζωή της τον μικρότερο αδερφό της κι έτσι έβαζε τα δυνατά της για να του κάνει τη ζωή δύσκολη.

Θυμήθηκε χαμογελώντας μια φορά που ο Καρλομάγνος είχε μόλις συνέλθει απ' την αρρώστια του και είχε σπάσει το αγαπημένο του αλογάκι. Αφού έκλαψε για ένα δυο λεπτά, βάλθηκε να επανορθώσει τη ζημιά. Φυσικά είχε κάνει απαίσια δουλειά, παντού σταγόνες από κόλλα και τα πόδια κολλημένα στραβά, αλλά εκείνος φαινόταν ευχαριστημένος.

«Θα μπορούσα να σου το κολλήσω σωστά, έτσι που να μην μπορείς να διακρίνεις τις ενώσεις», του είπε καθώς τον παρακολουθούσε να παιδεύεται για μια ώρα σχεδόν.

Την κοίταξε με το αθώο πρόσωπό του φωτισμένο από ελπίδα. «Μπορείς, αλήθεια;»

«Ναι, βέβαια. Να σου δείξω;»

«Ω, ναι, σε παρακαλώ!» είχε ξεφωνίσει και της είχε δώσει το αλογάκι. Και μετά παρακολούθησε κάθε κίνησή της μαγνητισμένος, γεμάτος εμπιστοσύνη ότι η αδερφή του θα έκανε πάλι τον κόσμο όπως πριν.

Το Μαγικό της Μάτι είχε επιθεωρήσει την υφή του παιχνιδιού, ώσπου κατάλαβε τελικά πώς έσμιγε κόκκος με κόκκο, πώς μόρια συνδυάζονταν με άτομα για ν' αποκαταστήσουν το ξύλο στην αρχική μορφή του. Και ύστερα, επιστρατεύοντας την ενέργεια που της χρειαζόταν, είχε ενώσει ρωγμές και σκλήθρες σε μια αψεγάδιαστη επιφάνεια, λειαίνοντας όλα τα σημάδια της ζημιάς, πριν επιστρέψει το παιχνίδι στον μικρό Καρλομάγνο.

Τον είχε αφήσει να παίξει για λίγο με το αλογάκι, ικανοποιημένη που την είχε εμπιστευτεί και μετά του είπε: «Δώσε μου το μια στιγμή, θέλω να σου δείξω κάτι». Και τον είχε αφήσει να παρακολουθεί με δάκρυα στα μάτια καθώς έσπασε πάλι τα πόδια, ένα ένα.

Η παράλογη ζήλια αυτής της ανάμνησης έβραζε ακόμα στις φλέβες της, αλλά τουλάχιστον το Χάρισμα της εξασφάλιζε λίγη απ' την προσοχή του πατέρα της. Ως το μόνο μέλος της οικογένειας με την Ικανότητα, ήταν ο πατέρας της αυτός που είχε οδηγήσει τα μαγικά βήματά της και επινοήσει διαφορετικά συστήματα εκπαίδευσης, ειδικά γι' αυτήν. Για αρκετές νύχτες της εβδομάδας –ώσπου να φτάσει σε Ηλικία Μαγείας, στα δεκατέσσερά της– ο πατέρας της πήγαινε στον πύργο της και μαζί δημιουργούσαν τοπία απ' το εκτόπλασμα του φεγγαρόφωτου και της σκιάς ή έστελναν την Όρασή τους μακριά μέσα στη νύχτα, ατενίζοντας τον κόσμο, κατασκοπεύοντας καμιά φορά τους πελεκυοφόρους στην αίθουσα συσσίτιου. Και είχε απορήσει και ενθουσιαστεί μαζί ανακαλύπτοντας ότι η ικανότητά της να βλέπει μακριά ήταν πιο ισχυρή απ' του πατέρα της.

Τώρα, τούτη τη νύχτα της επιστροφής των γονιών της, είχε σβήσει κεριά και λύχνους στο δωμάτιό της και με τα παντζούρια της ορθάνοικτα στην παγερή νύχτα, παρακολουθούσε στα κρυφά τ' αδέρφια της που περίμεναν στα τείχη. Δεν είχε σκοπό να πάει μαζί τους, όχι ακόμα. Μόνο όταν θα τέλειωναν τ' αναγουλιαστικά τσιρίγματα και τα δάκρυα της υποδοχής, μόνο τότε θα κατέβαινε, ξέροντας ότι ο Όσκαν, τουλάχιστον, θα την αναζητούσε.